

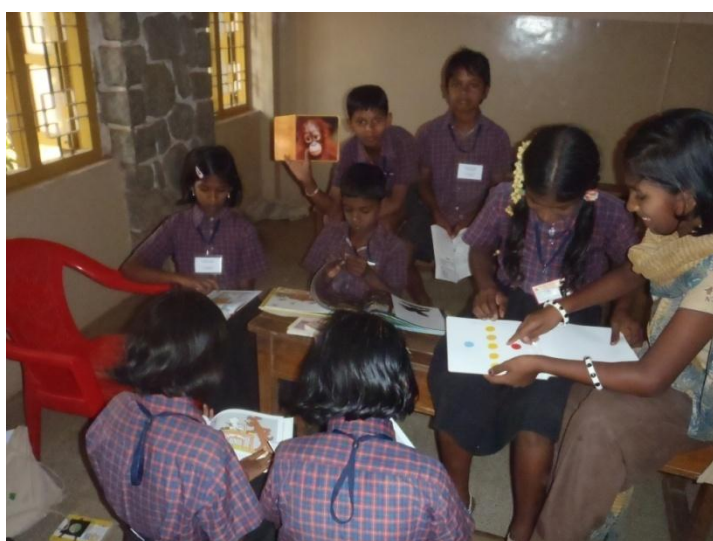
Tak se po delší době zase ozývám z Indie. Omlouvám se, že až po dvou měsících, je to tu teď takové divoké.

Teď už tu nemám ani mámu ani Fionu, ale zato jsem dostala nový pokojíček. Je sice hodně na ráně, takže mi tu děti pořád klepou na okna a snaží se otevřít dveře, ale na druhou stranu to mám aspoň všude blízko, je tu útulno a můj nový soused je bratr Anoop, který má nádherný hlas a rád si nahlas zpívá, takže tu mám i takové kulturní zpestření. A taky mi tu do okna nejde žádný kouř z generátoru. Jenom si sem budu muset sehnat nějakou židli – to, že nemůžu sedět u stolu, je jeden z důvodů, proč jsem psaní dopisu odkládala...

Protože už jsem zdravá a vybrala jsem si všechnu dovolenou, trávím teď většinu času zase s dětmi. Bratr Devaraj teď jezdí dvakrát týdně pryč, takže ty dny přebírám jeho hodiny. Máma mi od kamarádů a známých přivezla spoustu věcí pro děcka – pexesa, puzzle a různé skládačky, kvarteta, modelínu, pastelky, propisky... Takže teď

několikrát týdně pořádám herní aktivity a děti si to moc oblíbily. Také jsem zkusila rozjet takový experiment: Postavme knihovnu v Indii. Na Facebooku jsem oslovila přátele, jestli by pro děti v Hospetu neposlali nějaké dětské knížky, protože tady buď nic není, nebo je to někde zahrabané a nikdo o tom neví. Vypadá to, že se toho nakonec chytlo docela dost lidí. Už mi přišlo kolem dvaceti krásných knížek a mám jich přislíbeno ještě mnohem víc. Knížky si oblíbili jak děti, tak salesiáni.

Vypadá to, že brzy začnu pomáhat ještě v dalším projektu, který tu máme – Don Bosco Tech. Máme tu tříměsíční kurzy pro mladé, kteří shánějí práci. Je tu devadesát studentů rozdělených na tři třídy: elektrikáři, pracovníci s počítačem a švadleny. Doteď jsem se s nimi zatím jenom bavila a občas hrála volejbal, ale teď pro ně budu párkrát týdně připravovat nějaké aktivity, tak jsem na to zvědavá.

Občas toho mám na práci opravdu dost, ve čtvrtek bych správně měla mít den volna, ale nedávno se stalo, že dva čtvrtky po sobě jsem musela být u dětí, protože nepřišly učitelky – jednou kvůli oslavám dne žen a podruhé měly školení.

Ale radši si dávám bacha, abych zase nebyla přetažená, protože teď už tu začíná být i docela teplo. Přes den tu někdy máme i 43 °C a pořád se otepluje.

Tak a abych jenom nepopisovala nudná fakta, přihodím i nějaké zajímavé události. Za ty dva měsíce se toho stalo hodně, ale zkusím vypíchnout to nejdůležitější. Tři týdny jsem tu měla na návštěvě maminku. Společně jsme navštívily Hampi, pláže v Goe, Mumbai, Bangalore, ale hlavně jsme si užívaly Hospet. Bylo pro mě občas zábavné vidět, jak je překvapená z pro mě naprosto normálních věcí, jako jsou třeba odjezdy vlaků. Každý tady ví, že noční vlak, který jede z Hospetu do Bangalore, má v jízdním řádu napsán odjezd v 20:45, ale stejně tak každý ví, že dříve než v devět ten vlak nikdy neodjede. Aby moje maminka nebyla vystresovaná, že přijdeme na vlak pozdě, salesiáni slíbili, že nás tam odvezou, a ještě posunuli večeři z osmi na půl sedmou, aby se vše krásně stíhalo. Jenom já a máma jsme přišly na večeři včas. Ta nakonec začala až něco po osmé, protože bratři jeli koupit zmrzlinu na rozloučenou. To už byla maminka trochu nervózní a moje uklidňování, že ten vlak má stejně vždycky zpoždění, nějak nezabíralo. Nakonec si ani tu zmrzlinu na rozloučenou nedala. Během večeře se zjistilo, že otec Sebastian, se kterým jsem domluvila odvoz, tu není. Otec Siju slíbil, že nás odveze on, a bratři měli nějakou dobrou náladu, tak nás chtěli doprovodit taky. Tak dobře naladěni byli asi kvůli tomu, že při nákupu zmrzliny udělali nějakou chybu a protože si moje máma nedala, tak měli každý ještě jednu navíc – tu si vzali do auta. Vyráželi jsme hodně pozdě, protože si vždycky někdo vzpomněl, že chtěl ještě něco udělat, a čekalo se na něj.

Bylo mi líto maminky, která byla už hodně nervózní, že vlak nestihneme. Ale během jízdy autem roztála i ona. Ono nešlo být zamračená, když jsme seděli v autě se čtyřmi salesiány, kteří se bavili, všichni se živili zmrzlinou a do toho byla na plné pecky puštěná písnička I'm a Barbie girl, do které si jeden z bratrů vesele pobrukoval. A pohled na řidiče – otce Siju, jak si za jízdy ve tmě a indickém provozu OBĚMA rukama rozbaluje zmrzlinu a přitom občas sleduje cestu, byl nezapomenutelný. Asi v půlce cesty, když se zrovna víc věnoval řízení, mu zmrzlina spadla na zem, takže se okamžitě rozsvítil mobil, bratři lezli po zemi, aby kornout otci podali a on ho mohl dojít. Zážitek k nezaplacení... Jo a vlak jsme nakonec v pohodě stihly.

Další příhoda mě hodně rozhodila, ale myslím, že je dobré ji napsat. I po skoro osmi měsících mě Indové dovedou pěkně vyvést z míry... Když jsem se jednou v neděli vracela sama do střediska, byla už skoro tma. Abych se dostala domů, musím projít krátkou cestu ulicí, kde je z jedné strany skládka a z druhé slumy (tam už většinu lidí osobně znám, takže to není až tak šílené :))... Ale tentokrát jsem tam narazila na skupinku výrostků kolem čtrnácti let. Nikdy předtím jsem je neviděla. Když mě uviděli, bylo to pro ně velké pozdvižení. Najednou jsem byla uprostřed té skupiny, všichni se pochechtávali, něco si říkali a někteří z nich sebrali ze skládky takové velké keramické střepy. V tu chvíli jsem měla docela nahnáno. Zvlášť když mi

s nimi začali mávat před obličejem, tak jsem byla podělaná až za ušima... Pak jeden z nich přišel až těsně ke mně, rozmáchl se s tím střepem a fláknul s ním o zem přesně přede mě... Muselo na mě být vidět, jak jsem vyděšená, protože jim to přišlo hrozně vtipný a začali to dělat i ostatní... Když jsem viděla, že to je jenom pro srandu, tak se mi dost ulevilo, ale ten pocit, jak se na mě se střepem rozpřáhoval ten první kluk, jen tak nezapomenu.

Občas to tu sice není procházka růžovou zahradou, ale někdy se zase daří. 27. března jsme tu měli velkou hinduistickou slavnost Holi – svátek barev. Den předem mě upozornili, abych si vzala oblečení, na kterém mi moc nezáleží. Myšlenka je taková, že v den Holi se v Indii zapomene na kasty, všichni vyjdou ven v bílém oblečení a navzájem se posypávají barevným práškem. My jsme zůstali ve středisku, ale nebylo to o nic méně vydatné. Vtipné bylo, že

ze mě měli všichni respekt. Ostatní pracovníci i děti už byli barevní od hlavy k patě, ale na mě si nikdo nedovolil. Ale od chvíle, kdy se na mě vrhnul bratr Anoop a přímo do obličeje mi mrsknul růžovou barvou, se do mě pustili všichni... a s pořádnou vervou. Nakonec jsem to schytala možná nejmíc. Neposypávali jsme se ale jenom barvou, ještě se tam pohybovaly nebezpečné osoby s kýbly plnými vody. Ještě do toho bratr Devaraj přitáhl obří repráky a pustil hudbu. Takže vznikla úžasná vřava, kde se posypávalo barvou, polévalo vodou a tančilo. Na konci jsme všichni byli utahaní, barevní a veselí.

Měli jsme tu pěkné oslavy Velikonoc. Na Velký pátek jsme s dětmi šli ven do kostela v Hospetu. Tam byla křížová cesta a já litovala, že nemám foťák, protože byla moc pěkně hraná. V neděli jsem s dětmi barvila vajíčka (prý je to „dobrovolnická“ práce). Za dopoledne jsem se skupinkou šesti dětí obarvila asi sto vajíček. Bylo to náročné, ale stihlo se to ještě před obědem a myslím, že si to všechny děti užily.

Oni ti Indové jsou opravdu hodně temperamentní. Měla bych si na všechny hodiny začít nosit foťák... většinou učím v altánku v palmovém parku, protože je pro mě dost náročné řídit hodinu ve velké hale, kde se nezávisle na sobě čí ještě další dvě skupiny dětí. Jednou, když se kluci vraceli ze záchodu, našli lebku krávy. První asociace, která je napadla, byla, že kravské rohy jsou podobné řídkům motorky, takže do hodiny hlasitě přidrandili. Tím by výuku možná ani tolik nenarušili, kdyby někde nenašli hřebík, nepřibili lebku na nejbližší palmu a nezačali zpívat a tančit okolo...

Když vyrazím ven do ulic Hospetu, není možné, aby mě za celou cestu někdo nežádal o peníze. Většinou nic nedávám. Kdybych měla přispět každému, za chvíli bych žebrala s nimi. Už mám vybudovanou jistou otrlost. Když vidíte chudobu na každém kroku, nemáte jinou možnost, pokud se nechcete zbláznit. Ale nedávnou touhle mojí „otrlostí“ dost zamával jeden člověk. Je to tady můj nejlepší kamarád a nedávno jsme se víc zapovídali a on mi vyprávěl svůj životní příběh. Součástí toho byla i příhoda, kde málem umřel hladem a kdyby se mu nepodařilo vyžebrot nějaké peníze, asi by neměl šanci... Jedna věc, je slyšet o chudobě, druhá je ji vidět, ale zjistit, že váš blízký kamarád má takovou zkušenost, je drsné. Nějak mi to nedalo a příště když jsem potkala na ulici žebrající paní, musela jsem jí něco dát.

No sice se toho tu pořád děje hodně, ale už budu končit.

Pomalu nám tu začíná období sucha, a i když jsem spíš teplomilný člověk, tak mě ty čtyřicítky někdy dost vyčerpávají. Ale za tu zimu, kterou máte v Čechách, bych to nevyměnila.

Mějte se krásně a přeji, aby se vám tam brzy vyčasil.

Eva

